

[Mølgaard]

enskomstparterne deres naturlige frihed – under ansvar, forstår sig.

Men nu, hvor vi står med regeringens forslag om indgreb, gælder det om at få det bedst mulige ud af også denne situation, uanset at vi må fralægge os ansvaret for, at landet er bragt i den, og uanset at man kunne have nøjedes med isolerede indgreb på områder, hvor menneskers liv eller helbred måtte være truet.

Frå radikal side er der udtrykt megen velforståelig og rimelig bekymring over de vilkår, regeringen står i begreb med at ville påtvinge tjenestemænd og overenskomstansatte i det offentlige og funktionærer i øvrigt. CD og de konservative har været med på den vogn og har udtrykt medynk over for FTFs og Sølv- og Guldsnorenes medlemmer i henhold til indgrebet. De konservative har også udtrykt bekymring over for erhvervslivets og Dansk Arbejdsgiverforenings medlemmers omkostningsstigninger i henhold til forliget. Fremskridtspartiet og kristeligt folkeparti har udtrykt sig på linje hermed. Det forlyder i øvrigt også, at der i venstres gruppe er nogen tilslutning til denne bekymring.

Et enkelt af socialdemokratiets medlemmer har – vist mere principielt begrundet – vendt sig imod overenskomstindgrebet, der jo i det lange løb må underminere selve eksistensberettigelsen for organisationerne.

De tre marxistpartier SF, VS og DKP har udtrykt stærk uvilje over for indgrebet, fortrinsvis ud fra et synspunkt om, at det vil ramme arbejderklassen, in casu LOs medlemmer. Men alle disse bekymringer for dele af forliget er jo det rene mundsvejr, hvis ikke det udløser politisk handling.

Retsforbundet har fremsat et ændringsforslag, der giver alle disse politiske grupperinger lejlighed til at vise, at deres bekymring er alvorligt ment. Vi foreslår nemlig, at hele loven kun får gyldighed frem til 1. maj 1979, medmindre parterne på de enkelte områder ved urafstemning eller via kompetente forsamlinger, altså i henhold til de gældende forhandlingsregler på området, beslutter sig for at følge loven. Dermed får indgrebet begrænset omfang, og der bliver lejlighed til at føre forhandlinger og gennemføre de nødvendige afstemninger. Vi nærmer os derved så stærkt som næsten tænkeligt til en sædvanlig overenskomstfornyelse, og ingen kan hævde, at kaos ligger om hjørnet. Men en

politisk tilkendegivelse af denne art vil virkelig appellere til parternes ansvarlighed på de enkelte områder.

Hvis alle, der er bekymrede for den ene eller den anden overenskomstgruppes forhold som følge af dette overgreb fra lovgivningsmagts side, vil stå ved deres synspunkt, får vi i kraft af retsforbundets ændringsforslag lejlighed til at få disse forhold rettet allerede pr. 1. maj 1979. Hvis alle de partier og medlemmer af dette folketings, der har udtalt sig imod i hvert fald dele af indgrebet, tager konsekvensen heraf, vedtages retsforbundets ændringsforslag.

Det må siges til de mange lønmodtagere inden for det private og det offentlige arbejdsmarked, til alle deres organisationer, til alle virksomheder og deres organisationer: læg mærke til, hvordan partierne stiller sig til dette ændringsforslag fra retsforbundet! Deres afstandtagen fra dele af forliget er fuldstændig værdiløs, hvis ikke de stemmer for retsforbundets ændringsforslag. Bemærk det og skriv det bag ørerne eller et andet sted, hvor det ikke forsvinder for hurtigt!

Om ændringsforslagene i øvrigt: vi kan ikke støtte det konservative arbejdsgivervenlige ændringsforslag nr. 1 og heller ikke nr. 2. Det er netop den slags ensidig stillingtagen til den ene eller den anden side på det private arbejdsmarked, vi finder politisk helt uansvarlig. Vi er i den konkrete situation enige i, at store dele af de offentligt ansatte er kommet i klemme, og er da også medforslagsstillerne til forslaget om at hæve taktreguleringen for disse fra 75 til 90 pct., altså ændringsforslag nr. 3.

Nogle privat ansatte med vilkår, der i mangt og meget svarer til tjenestemænds, er kommet i særlig klemme i anledning af, at den frie forhandlingsret er undergravet gang på gang; det er især søens folk, navigatorer og maskinmestre, det vedrører, og vi støtter ligestillingsforslaget, ændringsforslag nr. 4.

Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 5 og 6 erklærer vi os neutrale over for. Vi kunne ønske, at parterne tog stilling hertil selv, og det ville de ved vort førnævnte primære ændringsforslag få lejlighed til.

Vi tilslutter os, at der dannes 3 fremfor 1 paritetisk nævn på det offentlige overenskomstområde, altså ændringsforslag nr. 7, og ser gerne en opmandsinstitution tilvejebragt og støtter dermed ændringsforslag nr. 8.